

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **SPUR a.s.**, IČO 46900098
sídlem třída Tomáše Bati 299, 763 02 Zlín
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Kinclem
sídlem Hvězdova 1734/2c, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, 110 15 Praha 1
zastoupeno advokátem JUDr. Bc. Petrem Kadlecem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 22. 2. 2024, č. j. MPO 16401/24/11200/01000

takto:

- I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 22. 2. 2024, č. j. MPO 16401/24/11200/01000, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Petra Kincla, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Městský soud v Praze se v této věci zabýval otázkou, zda ministerstvo žalobkyni právem odňalo dotaci na projekt „Fotovoltaický systém pro potřeby plastikářské výroby“ proto, že nenaplnila status malého a středního podniku ve smyslu čl. 3 odst. 2 přílohy I. Nařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Komise (EU) č. 651/2014, kterým se v souladu s čl. 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (dále „nařízení“).

2. Žalovaný poskytl žalobkyni dotaci z Operačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost v maximální výši 7 496 828,68 Kč. Při průběžném monitorování projektu ministerstvo zjistilo, že žalobkyně uvedla v řízení o poskytnutí dotace, že je středním podnikem, což ministerstvo vyhodnotilo jako nepravdivý údaj ve smyslu § 15 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla).
3. V rámci kontroly byla totiž žalobkyně klasifikována jako velký podnik, a to proto, že je skrze osobu Tomáše Dudáka personálně propojena se společností REPIP s. r. o. (do 29. 7. 2022 SPUR group s.r.o., dále jen „Repip“) a se společností AVÍZO s. r. o. (dále jen „Avízo“). Tomáš Dudák je jediným společníkem společnosti Repip, ta je zase 70% společníkem společnosti Avízo. Tomáš Dudák je od 11. 3. 2013 jedním ze dvou jednatelů společnosti Avízo a od 2. 8. 2002 do 1. 6. 2022 byl místopředsedou představenstva žalobkyně.
4. Žalovaný z moci úřední zahájil řízení o odnětí dotace (o zahájení řízení žalobkyni informoval dne 6. 6. 2022). Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2023 pak žalobkyni část dotace (ve výši 882 545,63 Kč) odňal. Proti rozhodnutí o odnětí dotace se žalobkyně bránila rozkladem; ten zamítl ministr průmyslu a obchodu rozhodnutím označeným v záhlaví, jehož zrušení se žalobkyně domáhá podanou žalobou.
5. Žaloby též žalobkyně směřující proti obdobným rozhodnutím o rozkladu ve věcech odnětí různých dotací městský soud posuzoval opakovaně. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 6. 2026, č. j. 2 Afs 234/2024-109, zrušil rozsudek městského soudu ze dne 3. 10. 2024, č. j. 11 A 43/2024-83, jelikož shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ze závěrů Nejvyššího správního soudu městský soud v projednávané věci vychází a v podrobnostech na ně odkazuje.

Žaloba

6. Žalobkyně v žalobě zejména uvedla, že žalovaný neprokázal existenci koordinace obchodních aktivit nebo rozhodování orgánů dotčených společností a koordinaci v oblasti marketingových nebo obdobných aktivit dotčených společností. Dále namítla, že žalovaný neidentifikoval a neprokázal ani skutečnosti, které by některému nebo oběma z dotčených společností zakládaly vyšší tržní sílu, možnost sdílet kapitálovou základnu nebo jinou obdobnou výhodu, které jsou pro společné jednání určující. Podle žalobkyně žalovaný neidentifikoval a neprokázal významnější vzájemné transakce, byť i tržní povahy, případně jiné, méně významné transakce jiné, než tržní povahy, a nakonec neidentifikoval ani společné odběratele dotčených společností, jelikož žádné takové skutečnosti neexistují.
7. Žalobkyně proto městskému soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil.

Vyjádření k žalobě

8. Žalovaný navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou. Uvedl, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněné a přezkoumatelné. Shrnul, že žalovaný po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace zjistil skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobkyně je prostřednictvím fyzických osob jednajících společně propojena s dalším podnikem (společností Avízo), který částečně vykonává svou činnost na stejném relevantním trhu, resp. na sousedním trhu (čl. 3 odst. 3 čtvrtý pododstavec Přílohy I nařízení). Podniky žalobkyně a společnost Avízo nejednaly jako nezávislé podniky, které si konkurují na stejném relevantním trhu, ale jako

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

subjekty, které spolu spolupracují pod společným vedením dvou fyzických osob, jež spojuje rodinný vztah.

Posouzení věci soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). O věci rozhodl bez nařízení jednání, jelikož shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. V takovém případě soud ruší napadené rozhodnutí bez nařízení jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
10. Zdejší soud rozsudkem ze dne 3. 10. 2024, č. j. 11 A 43/2024-83, zamítl žalobu téže žalobkyně proti obdobnému rozhodnutí (s odlišným dotovaným projektem) téhož žalovaného. Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud vedl řízení pod sp. zn. 2 Afs 234/2024. Městský soud v Praze proto řízení usnesením ze dne 5. 2. 2025, č. j. 3 A 30/2024-67, přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.
11. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 6. 2026, č. j. 2 Afs 234/2024-109, kasační stížnosti žalobkyně vyhověl a zrušil rozsudek městského soudu ze dne 3. 10. 2024, č. j. 11 A 43/2024-83, jakož i rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2024, č. j. MPO 16374/24/11200/01000. Městský soud proto dne 8. 6. 2026 usnesením č. j. 3 A 30/2024-68 rozhodl, že se v řízení pokračuje.
12. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 234/2024-109 shledal, že napadené rozhodnutí posuzované jedenáctým senátem městského soudu bylo nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost podle Nejvyššího správního soudu spočívala v tom, že se správní orgány omezily na výčet zjištěných okolností, aniž by provedly podrobnější analýzu právních a obchodních vztahů, jak vyžaduje judikatura Soudního dvora Evropské unie (viz body 50 a násl. rozsudku NSS). Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl následující:

[65] NSS s ohledem na shora uvedené shrnuje, že rozhodnutí žalovaného (resp. ministra) je nepřezkoumatelné ze dvou důvodů. **Zaprvé, vůbec neobsahuje úvahy o tom, co bylo považováno za společné jednání ve smyslu čl. 3 odst. 3 čtvrtého pododstavce nařízení a v čem spočívalo. Omezuje se pouze na výčet zjištěných okolností, aniž by žalovaný (ministr) vysvětlil, jak konkrétně docházelo ke sladování jednání obou společností za účelem ovlivnění jejich obchodní činnosti.** Pokud správní orgány hodlaly konstatovat, že stěžovatelka a společnost Avízo (resp. Repip) jsou propojenými podniky, bylo jejich úkolem v souladu se shora citovanou judikaturou (zejména body [54] a [57] tohoto rozsudku) zjištěné skutečnosti týkající se majetkového a personálního propojení nikoli jen popsat, ale **provést jejich analýzu**, z níž by jasně vyplývalo, jak je mezi těmito společnostmi vykonáváno právo kontroly, a při zohlednění dalších zjištěných skutečností uvést přezkoumatelnou úvahu, jak tyto skutečnosti ve svém souhrnu svědčí o materiálním spojení obou společností u jednotlivých obchodních oblastí a obchodních činností. Kromě dosud popsaných okolností by se měly správní orgány zaměřit zejména na překryvy v dodavatelsko/odběratelských vztazích, na případné společné využívání logistiky či na finanční vztahy obou společností atd. Muselo by totiž být zřejmé, že míra jejich spolupráce je natolik významná, že je lze vzhledem ke zjištěným skutečnostem považovat za natolik provázané, že fakticky tvoří jednu hospodářskou entitu. NSS poznamenává, že konkrétní popis toho, jakých obchodních činností se mělo společné jednání obou společností týkat, rozhodnutí správních orgánů prozatím vůbec neobsahuje. Hodnocené skutečnosti se pak samozřejmě musí vztahovat k období, kdy mělo dojít k nesrovnalosti, tedy k roku 2017 (což například pro společnou prezentaci na veletrhu v roce 2019 neplatí) a musí být relevantní právě pro uplatňování společného jednání při obchodních činnostech (což například podobnost webové prezentace, nadto dostatečně neodůvodněná, není). **Zadruhé, tyto okolnosti a**

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

možnost jejich vnímání jako indikujících společné jednání pak stěžovatelka zpochybňovala konkrétními námitkami. Ty však zůstaly bez náležité odezvy. (zvýraznění doplnil městský soud)

13. Městský soud v projednávané věci ověřil, že napadené rozhodnutí trpí totožnými vadami. Je tedy též nepřezkoumatelné.
14. I v projednávané věci se napadené rozhodnutí (str. 6-8) i prvostupňové rozhodnutí (str. 2-5) omezují na výčet zjištěných okolností. Popisují majetkové struktury obou společností, postavení pánů Zdeňka a Tomáše Dudákových v těchto společnostech a jejich rodinnou vazbu. Uvádí rovněž okolnosti spočívající ve sdílení sedmi zaměstnanců, poskytnutí sublicence systému ERP, společnou prezentaci na veletrhu a obdobnou vizuální identitu webových stránek. K tomuto výčtu následně ministr v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„Lze tak mít za to, že veškeré shora uvedené skutečnosti (v obou společnostech jde o plastikářský průmysl, společnosti se společně prezentují na internetových sítích, jezdí spolu na veletrhy, půjčují si zaměstnance atd.) svědčí (spolu s výše popsányými majetkovými a příbuzenskými vazbami) o úrovni vztahů, které jsou nestandardní pro samostatné podniky a svědčí o tom, že společnost a společnost AVÍZO, s. r. o., své jednání sladí a působí na stejném nebo navazujícím trhu“*.
15. Nejvyšší správní soud však ve výše uvedeném rozsudku č. j. 2 Afs 234/2024-109 konstatoval, že bylo úkolem správních orgánů zjištěné skutečnosti týkající se majetkového a personálního propojení nikoli jen popsat, ale provést jejich analýzu, z níž by jasně vyplývalo, jak je mezi těmito společnostmi vykonáváno právo kontroly, a při zohlednění dalších zjištěných skutečností uvést přezkoumatelnou úvahu, jak tyto skutečnosti ve svém souhrnu svědčí o materiálním spojení obou společností u jednotlivých obchodních oblastí a obchodních činností.
16. Žádnou konkrétní analýzu zjištěných skutečností napadené a ani prvostupňové rozhodnutí neobsahují. Obsahují toliko výčet jednotlivých indicí. I napadené rozhodnutí v projednávané věci je tak nepřezkoumatelné a soud ho proto musel zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
17. Soud dále zjistil, že žalovaný, stejně jako ve věci řešené Nejvyšším správním soudem, nedostatečně vypořádal některé námitky uplatněné v rozkladu. Těmi žalobkyně zpochybňovala jednotlivé zjištěné okolnosti.
18. Žalovaný konkrétně nedostatečně reagoval na konkrétní námitky ve vztahu k poskytnutí sublicence ERP systému (str. 16 rozkladu). Žalobkyně argumentovala, že tento systém je pro obě společnosti veden odděleně a že poskytnutí sublicence neindikuje společný postup společností. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl nic.
19. Za nedostatečně vypořádanou považuje soud rozkladovou námitku, že není zřejmé, ze kterého prvku webové prezentace dovozuje žalovaný vizuální podobnost (str. 13 rozkladu). Na tuto námitku žalovaný reagoval tak, že *posouzení vizuální podoby je do jisté míry subjektivní, nicméně obdobné vizuální prvky zde lze spatřovat a odlišnost lze vidět zejména v barevném schématu*. Žalobkyně však namítala, že není zřejmé, které prvky zakládají vizuální podobnost. Na to žalovaný nereagoval.
20. Žalovaný také dostatečně nereagoval na podrobnou argumentaci na str. 13 – 15 rozkladu k účasti společností na veletrhu v Norimberku, kde měly obě společnosti umístěné stánky vedle sebe a zároveň o účasti obou společností informovala žalobkyně na svých sociálních sítích. Žalovaný toliko označil argumentaci žalobkyně za *absurdní*. Slovo „opět“ podle žalovaného naznačuje, že informace z roku 2019 není výjimečná a jednorázová. To, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

stěžovatelka v příspěvku na sociálních sítích zmiňuje o společnosti Avízo, nepředstavuje standardní chování nezávislého podniku. K další argumentaci žalobkyně se však žalovaný nijak nevyjádřil.

21. Konečně žalovaný nedostatečně reagoval i na námitku uvedenou na str. 15 rozkladu vztahující se ke sdílení sedmi zaměstnanců. Žalobkyně namítla, že se dotčené společnosti dohodly, že vytvoří v areálu žalobkyně chráněné pracoviště za účelem zaměstnávání osob se změněnou pracovní schopností (k tomu stěžovatelka předložila ve správním řízení důkazy), že jde o marginální spolupráci (celkově měly společnosti stovky pracovníků) a za tržních podmínek. Na to ministr reagoval tak, že marginalita a tržní charakter sdílení zaměstnanců nejsou relevantní. K tomu, jak sdílení zaměstnanců (na základě smlouvy o dodávce balicích a kompletačních služeb) svědčí o sladování jednání obou společností, se však nevyjádřil.
22. Soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i proto, že na uvedené rozkladové námitky žalovaný nereagoval dostatečně.

Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na to, že soud zjistil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání rozsudkem. Soud výrokem I. tohoto rozsudku napadené rozhodnutí zrušil. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem městského soudu. Pokud žalovaný setrvá na svém názoru o propojenosti společností, tak tuto skutečnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodní (tedy provede odpovídající analýzu podle požadavků uvedených v rozsudku NSS č. j. 2 Afs 234/2024-109) a též řádně vypořádá stěžovatelčiny námitky.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobkyně. Žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek a odměnu advokáta a náhradu hotových výdajů. Soud konkrétně vyčíslil náhradu nákladů řízení takto:
 - Zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
 - Převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024] ve výši 3 100 Kč.
 - Návrh ve věci samé (žalobu) [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024] ve výši 3 100 Kč.
 - Paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, za uvedené dva úkony právní služby v celkové výši 600 Kč (300 Kč za jeden úkon).
 - Daň z přidané hodnoty, jelikož zástupce žalobkyně doložil, že je jejím plátcem, ve výši 1 428 Kč.
25. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení 11 228 Kč, které je žalovaný povinen uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení za podaný návrh na přerušení řízení, neboť návrh na přerušení řízení nelze považovat za úkon právní služby ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

ustanovení § 11 advokátního tarifu (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 2 Azs 15/2010-82).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. června 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.